

[Helge Larsen.]

tidligere var det en 8 tommers planke. Der er altså sket en udvikling, en forlængelse af planken, så mulighederne for at nå et resultat vel skulle være større. Jeg takker det ærede medlem for denne imødekommenhed i slutningen af talen.

Jeg takker i øvrigt den højtærede statsminister for den redegørelse, der er blevet givet i anledning af forespørgslen. Jeg finder blot grund til at understrege et par punkter i den højtærede statsministers redegørelse. Statsministeren nævnte, at det var vigtigt, at vi bremsede statsudgifterne, og deri kan mit parti være ganske enig. Jeg er også ganske klar over, som formentlig alle i det høje ting er det, at det ikke er så let at gøre det i praksis som at sige det, fordi vi alle ved, at der er store opgaver, som skal løses, store investeringsopgaver, og at netop løsningen af disse i mange tilfælde er forudsætningen for den økonomiske vækst og den fremgang i produktionen, som skulle bringe os til en tilstand, hvor vi ikke så let kommer ud for økonomiske kriser som tidligere.

Den højtærede statsminister nævnte også, at det var en opgave at holde byggeriet inden for den kapacitet, vi har. Jeg deler ganske dette synspunkt. Jeg håber, at der også skal blive mulighed for at øge den kapacitet, der findes for byggeriet.

Dernæst fremhævede den højtærede statsminister, og det har også de ærede forespørgere gjort, at det var en væsentlig opgave at øge opsparingen, eller, sagt på en anden måde, at holde forbrugsstigningen inden for det, som produktionen betinger. Det er vel hovedproblemet for os. Det er også rigtigt, som det blev nævnt af den højtærede statsminister, at opsparingen må øges på alle felter. Jeg ville naturligvis, og det ville mit parti også gerne, at den private opsparing var så stor, at en offentlig opsparing, en overbudgettering, ikke var nødvendig. Men efter min vurdering er det i dag en nødvendighed at foretage en vis beskæring af købekraften og gøre det igennem denne overbudgettering.

Hvad jeg dog navnlig vil understrege i denne forbindelse, er, at der i de lovforslag, som er blevet forelagt tinget i dag, lovgivningen om indførelse af omsætningsafgift og en lettelse af den direkte beskatning,

efter min vurdering ligger en væsentlig tilskyndelse til en øget opsparing, fordi man derved flytter en ikke ubetydelig del af beskatningen over fra indkomst til forbrug. Det er vel noget af det, der allerstærkest kan opfordre til en øget opsparing, og derfor er der for mig at se i disse ændringer i skatte-lovgivningen virkelig et kursskifte, som skulle betyde en gavnlig forøgelse af opsparingen.

Jeg skal i øvrigt ikke sige meget om disse skattelovsforslag, da vi jo vil få dem til behandling i næste uge. Men i anledning af, at det ærede medlem hr. Henry Christensen gjorde en enkelt bemærkning om reglen om fradrag for merindkomst og gjorde det med henvisning til den tidligere økonomiminister, hr. Bertel Dahlgaard — et medlem af det høje ting, der, så vidt jeg forstår, har gjort et dybt indtryk på mange af tingets medlemmer, derunder også det ærede medlem hr. Henry Christensen — skal jeg sige et par ord derom.

Denne bestemmelse om fradrag for merindkomst blev jo indført i sin tid for at udjævne det store udsving i en skatteydets statsskat ved stærkt svingende indkomster, noget, der særlig havde betydning, før vi begyndte indførelsen af proportionalskatten; det er klart, at det har mindre betydning som udligningsfaktor, når skatteprocenten bliver ens for et stort stræk på indkomstskaalen.

I fjor gennemførtes, så vidt jeg erindrer i enighed, en nedsættelse af merindkomstfradraget til 20 pct. for merindkomster, der lå inden for de første 25 000 kr.s indtægt. Men tilbage står — og det er naturligvis væsentligt — at skatteyderne i 1961 ville kunne regne med, at merindkomstfradraget også ville være gældende i udskrivningsloven for skatteåret 1962-63, og at deres indkomststigning derfor ville nyde godt af reglen. Det forekommer mig derfor ikke rigtigt at ophæve fradragsreglen i år, og jeg er glad for, at den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale har erklæret sig parat til at drøfte dette spørgsmål under forhandlingerne i udvalget. Jeg regner derfor med, at vi kan finde en rimelig og retfærdig ordning.

Må jeg i øvrigt blot gøre én bemærkning til om disse skattelovsforslag i anledning af, at det ærede medlem hr. Henry Christensen